

GIHAN OMAR

Az apa éjjel jön ki

Szemben az erkélyemmel a túlsó oldalon
Egy játékbaba lóg, felakasztva a teraszon
Teltorcájú baba, kedves mosollyal az ajkain
Úgy tűnik, a fémkorláton áll
Mint aki éppen befejezi az életét

Először azt hittem, hogy az anya kimosta a pamutbabát,
És kitette száradni
Később aztán világos lett, hogy az anya nem mosta ki a pamutbabát
Hiszen napokra, hónapokra otthagya felakasztva, mosolyogva
Mindig mosolyogva, a halál kegyetlenségével

Az apa éjjel jön ki, hogy megöntözze a növényeket
S nem törődik a felakasztott babával
A verebek közelebb jönnek hozzá, és távolabb rebbennek, veszekednek s csivitelnek
Nem téveszti meg őket a baba, aki csak mosolyog, mosolyog a verebekre
Néha barna galamb csapódik a verébricsajba

Az anya félti az apa növényeit
Az apa a verebektől félti a növényeket
Én meg azt a kislányt félttem, aki odabent van
Mert valahányszor rápillant a régi babára, a zsinór felvérzi a nyakát
Az öngyilkosság csábítja

Gihan Omar (e. Gihán Omar), Egyiptom, 1971, a Kairói Egyetem filozófia szakán végzett. Új költészetet képvisel a mai egyiptomi irodalomban. Egy nyilatkozatában elhatárolja magát a kilencvenes évek irodalmiságától, és általában más irányzattól is, s azt mondja: „Én minden század költészetéhez hozzá tartozom.” Kötetei a kétezres évek elejétől jelentek meg: 2005: *Könnyű lépések* (*Aqdám khaffa*), 2007: *Mielőtt megutáljuk Paolo Coelho*t, 2013: *A tükör mögött jár* (*Taszír khalfa l-mir'a*), fordítása 2011: *Avant de détester Paulo Coelho*, tr. Suzanne El Lackany, Párizs, 2016: *Összes költői művek* (*Al-'mál as-si'rrija al-kámila*).

Csoportos szex

A férfi lehunyja a szemét
Azt képzelem, hogy ez egy sokkal szebb nő
A nő lehunyja a szemét,
Azt képzelem, hogy ez olyan férfi, akit igazán szeret
Mind a négyen ott vannak az ágyban
A nő
A férfi
A szép nő
S a férfi, akit a nő szeret
A színes lepedőt markolják
Minden kézben a lepedő egy sarka
Talán szükségük lesz rá
Ejtőernyőként
Mikor az égből leszállva földet érnek
Mert a képzelet sokféle, régi,
Tervezett bűnét
Elhanyagolhatod, megúszod –
Egyikőjük sem utal rá soha

Már az elején megmondtam

Már az elején megmondtam neked
Hogy ne tegyél erre a poros polcra a szívedben
Én megmondtam neked
A súlyos porallergiám miatt
Meg hogy szenvedélyem az új helyek tisztítása
Nemcsak a polcokat szórom ki
Hanem az összes régi bútort is összedobálom
Egy halomba
Mielőtt elhívom az ócskást
Friss hangon
Már az elején megmondtam neked
Szeretem vízzel felönteni a padlót
Hogy meztelen lábakkal érezzem hűvösét

Megmondtam neked
Hogy szeretem kitárni az ablakokat
Mielőtt eltéveszteném, hogy melyik a Hold
És melyik a Nap
És hogy miért jelennek meg egyszerre
Megmondtam neked, hogy a falakat átfesténém
Már az elején megmondtam neked
Nem fog működni

Ne dobd vissza a halakat a tengerbe

Én a vízre hasonlítok
Úgy folyok, áramlok, hogy nem tudom, merre
S ha csak egy rést is találok, utamat tovább osztom vele

Megállni nem tudok, mikor megállni kellene
Sokszor idegen helyeken találok magam
Hová utat nem is terveztem
És azért csupán, mert szembejött egy lejtő

Néha erős a víz, de máskor akarattalan,
Nem ismeri a következő lépést
És senki sem tudja elkapni az ujjával

Ezért is vallok mindig kudarcot a szerelemben
Minden férfi, aki azt hiszi, jelen vagyok –
Üres tenyeret talál

Csodálkozik létemen és elérhetetlenségemen
Kezdetben egyetlen korty is kioltja a szomjúságot
A mohóság előbb-utóbb fulladást okoz

Tudom, hogy meghaltok nélkülem
És mégis, szimplán a küszöbön hagytok elveszni engem

Megszoktam, hogy nem beszélek
Egyszer szótlanul
Máskor üvöltve

Söpöröm félre a fákat, mintha csak játékból tenném
Egész városokat temettem el útközben
A harag perceiben messzire szöknek előlem
De békeidőben mellettem elmélkednek mindenféle kóbor utakról

Kioltom a tüzet
De el nem múltó hamvakat hagyok hátra

Senki sem tudja, hogyan lélegezzen bennem
Egyedül a halak játszanak mélyeimben
Sötét kopoltyújuk kedveltebb játékszerem

Né tévesszen meg ez az átláthatóság, én megvetem
Egy kis kitartással kavicsná változik az óriás szikla
A sivatagban felrobbantom a szemem, nem kell hozzá szemhéj

Néha kedvem van hozzá, hogy megkeményedjek
Hogy kockává váljak, éles éllel
Várom egy kicsit egy érett italra
Aztán elszédülök

És más időkben
Elmozdítom a dolgokat a helyükről
S az életem még sosem látott vízeséssé válik hirtelen

Aztán hatalmas edényben forralnak
S még a buborékok is sajnálnak engem
Párologtatnak
S gőzfelhővé állok össze
Várom a telet
S hullok az esővel,
Hullok
Cseppenként, cseppenként
Cseppenként hullok

S az öröm jár át.

Nem vagyok tökéletes kert

Mint egy virág
Hagyom, hogy a méhek rám szálljanak
Érzem fürge lábaikat
Ahogy elöntik arcomat
Mozdulatlanná válok
Nincs semmi jelzés
A testhez
Csak a pillanat ünneplése
Csendben
Figyelem
Ahogy leereszkedik a nyakamra
Egyikük finoman
Megcsíp és szívja belőlem a nektárt
Elrejtőzöm hatalmas vágya mögé
Most kedvemre vannak szemeim
Mert mozgásuk igazolja létem
És láthatom, hogy a vágy
Merre viszi tovább
A legmerészebbet –
Bemászik a szűk átjáróba
A mellek között

Éjjel belopódzok a konyhába
S rejtett büszkeséggel
Kinyitom a mézes bödönt
Teleméríték egy kiskanalat
S ízlelni kezdem önnönmagam

TÜSKE LÁSZLÓ fordításai